

Vagt-Taarnet.

Forkynder af Kristi Nærværelse.

»Paa min Vagt vil jeg staa og jeg vil skue ud for at se,
hvad Han vil tale til mig«.

Hab. 2, 1.

Nr. 4.

København.

April 1906.

Indhold.

	Side
Hør Israel! Jehova vor Gud er én.	25
Den Hellig-Aands Vidnesbyrd	30
Ihukommelses-Nadveren	31

Hør Israel! Jehova vor Gud er én.

Vore Læsere véd, at skønt vi tror paa Jehova og Jesus og den Hellig-Aand, forkaster vi som fuldstændig uskriftsmæssig den Lære, at disse er tre Guder i én Person, eller, som nogle udtrykker det, én Gud i tre Personer. Læren om Treenigheden havde sin Oprindelse i det tredje Aarhundrede og har megen Lighed med de hedenske Læresætninger, der var fremherskende paa den Tid, i Særdeleshed Hinduismen*). Den eneste Tekst i Skriften, som nogen Sinde er bleven anført for at bevise, eller bekræfte, at Faderen, Sønnen og Aanden er ét, er en Del af 1. Joh. 5, 7. 8. Denne Tekst findes kun i Manuskripter, der er skrevet efter det femte Aarhundrede og er af alle, der holder paa Treenighedslæren, anerkendt for at være en »uægte Tilføjelse«. Saa uomtvistelig er dette, at Oversætterne af den »reviderede engelske Oversættelse«, som fornylig er udkommet, udelader Sætningen uden Bemærkning eller Kommentar, skønt disse Revisorer selv holder paa Treenighedslæren.

Ligesom nogle andre Læresætninger, som Protestanterne har modtaget gennem Pavedømmet, er denne modtaget og fuldt ud godkendt, skønt dens Tilhængere véd, at der ikke er et Ord i Skriften, som kan anføres til Støtte for den. Og endvidere er enhver, som ikke vil bekende denne uskriftsmæssige Lære som sin Tro, af den Evangeliske Alliance erklæret for at være ikke rettroende — en Kætter.

Det sømmer sig dog for os som Sandhedssøgere

*) Det var først i Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede, at Læren om Treenigheden begyndte at blive udarbejdet og formet som en Læresætning og en Bestræbelse gjort for at forlige den med »Menighedens Tro paa én Gud«. Treenighedslæren fremkom ved Forsøget paa at løse dette Problem. . . . Treenighedslæren er et meget markeret Træk i Hinduismen, og kan skælnes i den persiske, ægyptiske, romerske, japanesiske, indiske og ældste græske Mytologi. — Abboth & Conants religiøse Ordbog, Side 914.

at handle ærligt med os selv og med vor Faders Ord, som er i Stand til at gøre os i Sandhed vise. Idet vi derfor lader Overleveringer og uinspirerede Menneskers og fordærvede Systemers Troesbekendelser ude af Betragtning, vil vi holde fast ved den rette Form af det sunde Ord, som vi har modtaget af Herren og Apostlene (2 Tim. 1, 13).

Lad os adspørge disse, den sande Menigheds »Autoriteter«, hvad der er Sandhed med Hensyn til dette Emne. Paulus svarer klart og eftertrykkeligt — Der er »én Gud, alles Fader« (Ef. 4, 6). Og atter siger han (1 Kor. 8, 5-6) »Der er mange Guder og mange Herrer, men for os er der kun én Gud, Faderen, af hvem alt er [eller som skabte alt] og vi til Ham, og én Herre, Jesus Kristus, ved hvem alt er, og vi ved Ham«. Vi tror nøjagtig dette: Alle Ting er af vor Fader; Han er den første Aarsag til alle Ting; og alle Ting er ved vor Herre Jesus. Han, »Guds Skabnings Begyndelse« (Aab. 3, 14), har været Jehovas Redskab til alt, hvad der siden efter blev skabt — »Uden Ham er ikke noget blevet til af alt, som er blevet til (Joh. 1, 3). Jesu Vidnesbyrd er det samme; Han hævdede, at Han var »en Søn«, en lydig Søn, som ikke gjorde sin egen Vilje, men Faderens, som sendte Ham — »Ske ikke min Vilje, men Din«. Atter sagde Jesus, at Han kunde intet gøre af sig selv — »Faderen, som bor i mig, Han gør Gerningerne« (Joh. 5, 19 og 14, 10). Det er sandt nok, at Han sagde, Jeg og min Fader er ét, men Han viser, i hvilken Forstand, Han mente, at de var ét, ved at bede om, at Hans Disciple maatte være ét i samme Forstand (Joh. 10, 30 og 17, 11). Det er en Enhed, som er Resultatet af at have det samme Sind eller den samme Aand; det er den samme Enhed, som skulde findes i en Hjerteforening mellem Mand og Hustru, de to er ét.

Det er langt fra at ære Nesteren, hvad mange synes at tro, de gør, naar de modsiger Hans direkte Lærdomme og siger, at Fader og Son er ét og samme Væsen, lige i alle Henseender. Nej, siger Jesus »Min Fader er større end jeg« (Joh. 14, 28). Og Han siger ogsaa, at det ikke alene er Hans Fader, men ogsaa vor: »Jeg gaar bort til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud.« (Joh. 20, 17). En mere nøjagtig Oversættelse af Fil. 2, 6 afgør Spørgsmaalet om Faderens Overhøjhed i Overensstemmelse med andre Skriftsteder, som 1 Kor. 15, 28 og Joh. 14, 28

»Emphatic Diaglott« Oversættelsen lyder: »Som, skønt Han var i Guds Skikkelse, dog ikke tænkte paa at tilrane sig Guds Magt (ikke med Magt vilde gøre sig lig Gud) [meditate a usurpation to be like God].«

Tanken her er lige modsat den i den almindelige Oversættelse fremførte Tanke om Lighed. Jesus gjorde ikke Fordring paa Ligestillethed og stræbte heller ikke at tilrane sig Guds Myndighed. Det var derimod Satans Fordring og Bestræbelse. Es. 14, 12-14. Han sagde: »Over Guds Stjerner vil jeg rejse min Trone... jeg vil gøre mig den Højeste lig.«

Jesus sagde: I kalder mig Herre og Mester og I gør ret, thi jeg er det, men kald ikke nogen paa Jorden Fader; thi én er eders Fader, som er i Himlen. (Matt. 23, 9). Peter fremholder ogsaa den samme Tanke, naar han siger: »Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader har genfødt os«. (1 Pet. 1, 3 og Ef. 3, 9-11; Gal. 1, 3-4; Rom. 16, 23-27). Hvor klare og overensstemmende er ikke disse Ord, og vi kunde fremføre mange flere, der var i fuldkommen Harmoni med disse.

Vi finder altsaa kort sagt, at Skriften lærer, at der er kun én evig Gud og Fader — som er »fra Evighed til Evighed« (Ps. 90, 2 og Rom. 16, 26. 27) — at Hans Skabnings Begyndelse, senere kaldet Jesus, stod under Faderen, men over alle de efterfølgende Skabninger, til hvis Skabelse Han var Jehovas aktive Redskab. Der behøvedes en Genløser for Menneskeslægten. I Overensstemmelse med Faderens Ønske, men ikke ved Tvang, fik Guds først skabte (enbaarne) Søn paa overnaturlig Vis sit Liv overført til Marias Liv, blev født og voksede op til at blive Mand — en fuldkommen Mand. Derfor hørte han ikke til den adamitiske Slægt og var ikke delagtig i Adams Synd.

Han var en fuldt udviklet, fuldkommen, Mand i Følge Loven i Trediveaarsalderen; og straks indviede Han sig som et Menneske til Faderens Vilje, idet Han fremstillede sig selv som et levende Offer for vor Skyld — ved Daaben. Offeret blev antaget, og Han blev beseglet eller fyldt med den Hellig-Aand fra Faderen, (Matt. 3, 16. 17). Guds Kraft kom over Ham dér (Ap. G. 10, 38). Denne Guds Kraft i Ham var det, Han stadig henviste til. Det var den samme Kraft, som senere aabenbarede sig igennem Peter, Paulus og andre, skønt den var mest fremtrædende hos Jesus, fordi Han var et fuldkomment Menneske og kunde modtage Aanden uden Maal, hvorimod Hans Menigheds ufuldkomne Medlemmer kun kan modtage et Maal af Aanden.

Da Jesu Offertjeneste var endt paa Korset, havde Han fuldbragt sit Værk. Da Han opstod, var Han ikke længere et menneskeligt Væsen, men en fuldkommet »ny Skabning«. Vi forstaar, at siden Hans Opstandelse er Han delagtig i den guddommelige Natur, derfor maa Han være af den samme Natur som Faderen.

Vi forstaar at Paulus lærer, at denne Jesu højt ophøjede Tilstand blev skænket Ham som en Belønning for Lydighed mod Faderens Vilje. Se Fil. 2, 8-9. Dette Skriftsted indbefatter, at Jesu nuværende

Herlighed er større end den, Han besad, før Han blev Menneske, ellers vilde det ikke have været en Ophøjelse. Nu, da Han havde den guddommelige, udødelige Natur, kunde Han ikke dø.

Han er udødelig og kan som Følge deraf ikke dø nu, hvilket beviser, at det er en højere Plan end det, Herren indtog, før Han led paa Korset og blev lydlig til Døden. Det var den opstandne Jesus, ikke den opoffrede, som hævdede sin egen Magt, da Han sagde: »Al Magt er given mig i Himlen og paa Jorden«.

Hvor ligefrem og simpel er ikke Skriftens Udsagn sammenlignet med menneskelige Overleveringer. I hvilken Tilstand af Modsigelser befinder de sig for Eksempel ikke, som siger, at Faderen og Sønnen er én Person. Dette vilde indbefatte den Tanke, at Jesus handlede hyklerisk og kun foregav at henvende sig til Faderen i Himlen, naar Han selv var den samme Fader paa Jorden. Saadan maa ogsaa komme til den Slutning, at eftersom vi læser, at Gud ikke frister nogen og heller ikke fristes af nogen, saa var Djævelens Fristelse (Matt. 4) kun Bedrag og Komediespil. Saaledes med Jesu Død, dersom Gud er udødelig, kan Han ikke dø, og dersom Jesus var Faderen, saa maa Han kun have foregivet at dø. Saa er alle Jesu og Apostlenes og Profeternes Udsagn angaaende Jesu Død og Opstandelse falske, og de selv falske Vidner, naar de siger, at Gud oprejste Jesus fra de døde, dersom Han aldrig døde.

Dersom de indrømmer, at Jesus virkelig døde, bliver Forvirringen endnu større; thi idet de tror, at deres tre Guder er én i samme Person, maa de alle være døde, da Personen Jesus døde. Dersom de alle døde, hvem oprejste dem da til Liv? Dette vilde ogsaa komme i Strid med Paulus's Udsagn (1 Tess. 1, 10), at Faderen oprejste Jesus fra de døde; thi dersom Faderen og Sønnen var én Person, da var Faderen død.

Skal vi saaledes modsige Apostlene og Profeterne og Jesus selv og tilsidesætte almindelig, sund Fornuft og Tankegang for at holde fast ved et Dogme, som er kommet ned til os fra de mørke Tidsaldrer gennem en fordærvet Kirke? Jeg siger eder nej! »Til Loven og Vidnesbyrdet; dersom de ikke taler i Overensstemmelse med dette Ord, er det fordi der intet Lys er i dem« (Es. 8, 20. Eng. Overs). Vi ser saaledes, at Faderen og Sønnen er to tydeligt adskilte Personer, skønt de er ét i Sind, Hensigt, Formaal o. s. v.

Den Hellig-Aand.

Men dernæst spørger vi: Hvad siger Skriften om den Helligaand? Navnkirken, baade den papistiske og den protestantiske, holder paa, at den Helligaand er en Person, og i samme Aandedræt siger de ogsaa, at disse tre Personer paa samme Tid er én Person — et stort Mysterium. Ja, det er i Sandhed et Mysterium, saaledes som det er karakteristisk for hint Babylon, Forvirringssystem. Men for dem, som vender sig fra Babylons Overleveringer til Guds Ord, bliver alt klart og tydeligt. Vi holder for, at den Forklaring af Ordet Helligaand, som stemmer overens med alle de Steder

i Skriften, som taler derom, maa være den rette Forklaring*).

Vi forstaaer, at Skriften lærer, at den Helligaand ikke er en særskilt Person, men at den er Guds Sind eller Indflydelse, Guddommens bevægende Kraft, som udøves alle Vegne og i hvilken som helst Hensigt, det maatte behage Ham. Gud udøver sin Aand eller Energi paa en Mangfoldighed af Maader, idet Han bruger forskellige Redskaber og naar forskellige Resultater.

Hvad som helst Gud gør gennem Redskaber, er lige saa sandt Guds Værk, som hvis Han var den, der direkte udførte det, eftersom alle disse Redskaber er skabte af Ham; ligesom en Bygmester siges at bygge et Hus, skønt han maaske aldrig har løftet et Værktøj ved dets Opførelse. Han gør det med sine Materialer og gennem sine Redskaber. Naar vi saaledes læser, at Jehova — Gud — skabte Himlen og Jorden (1 Mos. 2, 4), maa vi ikke tro, at Han personlig udførte det. Han brugte forskellige Redskaber — »Han talte og det skete, Han bød, og saa stod det der« (Ps. 33, 6-9). Det skete ikke i Løbet af et Øjeblik, thi vi læser, at der blev anvendt Tid til Skabelsen — seks Dage, som vi fra andre Skriftsteder mener at kunne se hver var syv Tusind Aar lang, eller ialt to og fyrretyve Tusind Aar.

Det er sagt os tydeligt, at alle Ting er af Faderen — ved Hans Energi eller Aand; dog blev denne Energi udøvet gennem Sønnen. Guds Søn, senere kaldet Jesus, blev brugt til at skabe Verden (Joh. 1, 3; Heb. 1, 8-12). Og naar vi vender os til første Mo ebog, finder vi det bekræftet, at den Kraft, som skabte, var Guds Aand: »Guds Aand svævede over Vandene (1 Mos. 1, 2).

Derfor er det en rimelig Slutning at drage, at det var Jehovas Aand eller Sind, virksom gennem Sønnen — Guds Plan udført af Sønnen.

En anden Maade, paa hvilken Guds Aand blev udøvet, var gennem Profeterne; de »talte, drevne af den Helligaand — af Guds Sind eller Magt (2 Pet. 1, 21), skønt de i Almindelighed ikke forstod Vigtigheden af de Ord, de brugte (1 Pet. 1, 12). Det vil sige, Gud brugte dem til at udtrykke sine Tanker, skønt Hans Sind, Hans Aand, Hans Tanke ikke var i dem. Skønt de udtrykte Hans Tanker, kunde de dog ikke forstaa dem (1 Pet. 1, 12). Guds Aand virkede paa dem, men ikke i dem. I hin Tjener-Tidsalder (Heb. 3, 5; Gal. 4, 4-7) udførte de trofaste Tjenere Herrens Befalinger, som det blev dem paalagt; men Guds Sønner er i Løbet af denne Evangeliealder bragt i Samfund med deres Fader og gjort bekendt med Hans Planer og modtager saaledes Hans Sind eller Aand. Og idet de har Hans Sind bliver de Medarbejdere tillige med Ham i Udførelsen af Hans Planer. »Tjeneren«, skønt trofast, »ved ikke, hvad Hans Herre gør«, men den fortrolige Søn er gjort bekendt med Planerne og er delagtig med Hans Aand i Arbejdet.

Der bliver ofte brugt Pronominet han om den

Helligaand, og det med Rette, fordi Gud, hvis Aand det er, er anerkendt som masculinum (Hankøn) — angivende Styrke. Den kaldes den Helligaand, fordi Gud er hellig, og fordi der er andre Aander Magter, Indflydelser, som virker paa lignende Maade, og som er onde. Gud er sand og retfærdig, derfor kaldes Guds Aand for »Sandhedens Aand«. Den er saaledes sat i Modsætning til Vildfarelsens Aand eller den Indflydelse, Vildfarelsen udøver (1 Joh. 4, 6). Satan er anerkendt som det ondes Høvding eller Fyrste i den nærværende Tid, og Hans Indflydelse eller Aand er udøvet i hans Tjenere paa ganske lignende Maade som Guds Aand virker i Hans Børn. Dette er »den Aand, som nu er virksom i Vantroens Børn (Ef. 2, 2). Tallet syv er ofte brugt til at fremstille Fuldkommenhed eller Fuldstændighed. Saaledes læser vi om de syv Guds Aander (Matt. 12, 45). Den onde Aand eller Indflydelse udgaar fra »Løgnens Fader«; og Sandhedens Aand eller Indflydelse udgaar fra den himmelske Fader (Joh. 15, 26).

Mennesket er i nogen Udstrækning uafhængigt af begge disse Indflydelser. Det har sit eget Sind eller sin egen Aand (1 Kor. 2, 11), men det er dannet saaledes, at det er udsat for Indflydelser ude fra, gode eller onde. Nu i Tiden tillader Gud det onde at triumfere i nogen Udstrækning for at prøve og udvikle »Kristi Legeme« og ogsaa for Menneskeslægten Opdragelse i Almindelighed.

Nu omdanner den ondes Aand sig ofte til en Lysets (Sandhedens) Engel, og det er intet Under, at han hjælper Ulydighedens Børn, i hvem Vildfarelsens Aand virker, frem, og udgiver dem for at være Hellige. (2 Kor. 11, 14-15). Intet Under, om han under det falske Paaskud at ville give Jesus større Hæder faar Held til at »drage mange med uskriftsmæssige Lærdomme, og saaledes tilslører Sindene og skjuler mange herlige Sandheder. Naar, i Løbet af denne Tidsalder, det menneskelige Sind overgives til Gud, begynder det øjeblikkeligt under Indflydelse af Hans Sandheds Aand at forandre sig til et helligt, gudeligt Sind. Saaledes bliver vi forvandlede (gjort til nye Skabninger) ved vort Sinds Fornyelse af Guds hellige Aand. Saaledes bliver vi forvandlet fra Herlighed til Herlighed af Guds Aand (Rom. 12, 2; 2 Kor. 3, 18). Dette er kaldt Avling af Aanden, det vil sige, det er Begyndelsen til det guddommelige Liv. Som i Jesu Tilfælde, hvor Offervielsens Øjeblik var Øjeblikket for Begyndelsen til det guddommelige Liv. Saadanne, siger Gud, anerkender Han som Sønner. Naar Sindet overgives, overgives hele Væsenet, fordi Sindet er den kontrollerende Magt.

De, som fornægter sig selv, bliver »ledet af Gud«, »oplært af Gud« og kan »tjene Gud i Aandens nye Væsen«. De vil faa »Sagtmodighedens Aand«, og vor Herres Jesu Kristi Gud, Herligheds Fader kan give dem »Visdoms Aand« og Aabenbarelse i Kundskaben om Ham ved at deres Forstands Øjne bliver opladt, at de kan kende, hvilket det Haab er, hvortil de er kaldte, og hvilken Hans Herligheds Rigdom er iblandt de Hellige. (Ef. 1, 17, 18).

I Modsætning dertil kan vi ogsaa se, at Satan er Guds og Hans Helliges Modstander, og hans Planer os

* Se iøvrigt Kapitlerne 8, 9, 10 og 11 i »Millenniets Dagry« 5te Bind, som findes paa engelsk og tysk og med det første ventes udgivet paa svensk.

angaaende, hans Aand — hans Indflydelse, vilde blive udøvet for at modstaa Menigheden. Han modstaar ikke aabenlyst, men under Guds Aands Forklædning. Som »Frygtens Aand« angriber han mange, og dersom de følger ham, gør de aldrig Fremskridt, men bliver ufrugtbare i Guds Kundskab og Kærlighed. Frygtens Aand siger, at det er en stor Fejltagelse at tænke, at Kristus døde for alle, og det er Formastelse at tro, at alle tilsidst vil blive befriet fra Dødens Trældom. Den samme Frygtens Aand siger, dine egne Synder er ikke tilgivet, du er endnu en elendig Synder. Saaledes gør »Vildfarelsens« og »Frygtens« og »Trældommens« Aand Sandhedens Aands Udsagn til Løgn, hvilken siger: »Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer efter Kødets, men efter Aanden«. Rom. 8, 1.

Ligesom Guds Aand eller Sind leder til Fred, Glæde og Tro paa den forjættede Herlighed, leder Vildfarelsens Aand til Tro paa ikke forjættede Ting, Glæde i jordiske Fornøjelser og Fred i Dorskhed; som vi læser, det er en »Dorskheds Aand«, og ak, hvor mange er ikke bedragerisk ført ind i den Tilstand. Fordi Vildfarelsens Aands Indflydelse indøves paa denne listige Maade, kaldes den en »Forførelsens Aand«; og Apostelen forsikrer os om, at »Aanden« [Sandhedens] siger udtrykkelig, at i de sidste Tider skal nogle falde fra [den sande] Troen og hænge ved forfælske Aander (1 Tim. 4, 1). I hvilken Udstrækning det har lykkedes Satan at forføre Guds Børn og fortrænge Sandheden med Vildfarelsens Aand, maa alle dømme om ved at lægge Mærke til Sandhedens Ords Vidnesbyrd. »Verdens Aand« er et andet Navn for Vildfarelsens Aand, fordi Verden i høj Grad er under denne Verdens Fyrstes Kontrol. Denne Aand eller Indflydelse virker i denne Verdens Børn. Og Verdens Aand eller Indflydelse er en af de mægtige Løftstænger, hvormed denne Verdens Fyrste modstaar Sandhedens Aand.

Ak, hvor stor og hvor stærk en Indflydelse er der ikke udøvet af disse onde Aander eller Indflydelser. Trældommens — Frygtens — Verdens — Hovmodets — Antikristens Aand (den Aand, som modstaar Kristus). Derfor den Formaning, at vi skal prøve Aanderne, ikke ved deres Paastande eller ydre Udseende, men ved Guds Ord. »I elskelige, tror ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de er af Gud« — og kend »Sandhedens Aand« fra »Vildfarelsens Aand« (1 Joh. 4, 1 og 6).

De, som har Guds Aand eller Sind siges at være himmelsk eller aandeligt sindede, i Modsætning til dem, som har Verdens Aand — de verdsligt eller kødeligt sindede. De aandeligt sindede er saa forandrede, saa fuldstændig forskellige fra deres tidligere jordisk sindede Tilstand, at de kaldes nye Væsner eller nye Skabninger. Dog er det nye Sind endnu forenet med det menneskelige Legeme — dets Fornedrelses Legeme. Men naar det jordiske Hus er gaaet til Grunde, har vi en Bygning af Gud — et nyt Hus — et herligt aandeligt Legeme, i Harmoni med og indrettet til det nye Sinds Iboen (2 Kor. 5, 1). Ligesom

det var Tilfældet med Jesus, vil det nye Legeme blive modtaget i Opstandelsen; ikke af alle, men af dem, der nu med Hensyn til Sind og Aand er avlet af Sandhedens Aand.

Opstandelsen er den nye Skabnings Fødsel. Jesus var den Førstefødte (Aab. 1, 5). Saaledes naar vi til den fuldkomne aandelige Tilstand — som aandelige Væsner baade med Hensyn til Sind og Legeme. Saaledes skal vi blive lig Englene og lig Gud. Gud er en Aand, et himmelsk Væsen med overlegne Evner og Egenskaber. De Ting, som angaar den himmelske Tilstand og kun kan ses med Troens Øje gennem Guds Ord, kalder vi aandelige Ting.

Nu er vi i Stand til at forstaa Paulus's Lære i 1 Kor. 2, 9-16. »Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget [naturligt] Menneskes Hjerter, hvad Gud har beredt dem, som elsker Ham. Men os har Gud aabenbaret det ved sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.«

Det vil sige, at naar vi har Kristi Aand eller Sind, tilskynder det nye Sind os til at ransage Guds Dybheder — at studere dem, for at vi kan kende og gøre Guds Vilje som lydige Sønner. Naar vi har vor Faders Sind eller Aand, vil vi give Agt paa Hans Ord og Planer, for at vi kan arbejde i Harmoni med Ham. »Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket [hans Sind og Planer] uden Menneskets Aand [Sind], som er i ham? Saaledes ved heller ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.«

»Men vi har modtaget den Aand [eller det Sind], som er af Gud, for at vi kan kende, hvad der er os skænket af Gud«. Men »det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som er af Gud, thi de er ham en Daarskab, og han kan ikke kende dem, thi de bedømmes aandeligt«. De kan kun forstaaes af dem, som har Guds Sind eller Aand. Disse lærer, ikke ved at sammenligne aandelige Ting med naturlige Ting, som det naturlige Menneske gør, men ved at »sammenligne aandelige Ting med aandelige«.

»Den aandelige bedømmer alle Ting«; han er i Stand til at forstaa og paa rette Maade agte baade menneskelige og aandelige Ting, og som et Resultat af Sammenligningen ofrer han det første, idet han agter alt for Tab for at vinde de sidste. »Men selv bedømmes han ikke af Nogen«. Intet naturligt Menneske kan forstaa eller bedømme de Motiver, som tilskynder den aandeligt sindede »nye Skabning« til at ofre Ting, der er værdifulde for det naturlige Menneske. Derfor agtes vi som Daarer af de verdsligt-sindede (1 Kor. 4, 10).

Kristi Sind eller Aand er det samme som Guds Aand, thi Kristus ofrede sin egen Aand og blev fyldt med Guds Aand. »Thi Kristus levede ikke sig selv til Behag« (Rom. 15, 3). Jesus sagde: »De Ord, jeg taler til eder, er Aand og er Liv«. Det vil sige, de udtrykker Guds Sind, og at give Agt paa dem er Liv. Derfor sagde Jesus, »Ransager Skrifterne«. Vi maa ikke blot læse dem som en Pligt, men som et Privilegium. Vi maa ransage dem omhyggeligt for at lære

Guds Aand eller Sind at kende. Dersom vi ønsker at blive fyldte med Guds Aand maa vi tage dybe Drag fra Sandhedens Kilde — Hans Ord. Vore jordiske Kar er meget ufuldkomne og utætte og det er let at lade de aandelige Ting glide fra os (Heb. 2, 1) og meget snart strømmer Verdens Aand, som findes overalt omkring os, ind og fylder det tomme Rum. Derfor sømmer det sig for os at leve meget nær ved Kilden for at Guds Aand ikke skal blive udslukket og vi blive fyldt med Verdens Aand.

Men dersom vi bestandig bliver fyldt fra Sandhedens Kilde, vil vi ikke annamme Verdens Aand, men den Aand, som er af [fra] Gud. Og det er paa den Maade, at vi kan lære at kende de Ting, som Gud har beredt for os — ogsaa Guds Dybheder. Saaledes ser vi, at det som det naturlige Menneske ikke kunde fatte, det kan vi fatte, som annammer Guds Sind, Indflydelse, eller Aand. Derfor: »Lader det samme Sind være i eder, som var i Kristus Jesus«, thi »dersom Nogen ikke har Kristi Aand, denne hører ikke Ham til« (Rom. 8, 9).

Den hellige Aand eller Sind skulde ikke forveksles med Aandens Frugter eller Aandens Gaver. Den som besidder den, vil altid bære Frugt — Taalmodighed, Ydmyghed, Kærlighed o. s. v. I Begyndelsen af denne Tidsalder var Aandens Gave ofte ledsaget ikke alene af Frugter, men ogsaa af mirakuløse Gaver til at lære, at tale med Tungemaal, at gøre Mirakler o. s. v. (1 Kor. 12); men disse saavel som Behovet for dem er i stort Maal ophørt — Gaven at undervise er en af dem, som er forbleven nødvendig for Legemet.

Nogle Indvendinger betragtede.

1. »Men Talsmanden (eller Trøstermanden), den Hellig-Aand som Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alt og minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder« (Joh. 14, 26).

Den Kendsgerning, at Faderen sender den hellige Aand, viser, at den er under Hans Kontrol ligesom vore Kræfter er under vor Kontrol (Se 1 Kor. 14, 32). Kun de, som har fulgt i Jesu Fodspor og opofret den menneskelige Vilje og modtaget Guds Sind eller Aand, kan forstaa hvad disse Jesu Ord indebærer. Det er umuligt at forklare denne Tekst for det naturlige Menneske; men den, som har Kristi Sind forstaa, at det i Sandhed er en Trøstermand (eller Talsmand). Hvor smertefuld Kødets Korsfæstelse end kan være, har vi dog lært at se paa alt fra Guds Standpunkt og at agte nærværende Trængsler for lette sammenlignet med den Herlighed, som skal aabenbares i os.

Kristi Sind, eller den nye Aand, leder os til at ransage Skrifterne, Guds Forraadshus for Sandhed: Saaledes virker Sandhedens Aand i os. Den virker ogsaa paa os ved at komme vore Skrøbeligheder til Hjælp og sætte os i Stand til at fatte Hans Ord, for at vi ved Taalmodighed og den Trøst, som Skrifterne giver, kan have Haab, medens vi udholder de nærværende Trængsler (Rom 8, 26 og 15, 4).

2. »Og de blev alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom

Aanden gav dem at tale«. Ap. G. 2, 4. I dette Tilfælde blev Disciplene ikke alene fyldte med Guds Aand eller Sind, hvilket var Gud virkende i dem, men Gud, eller Guds Aand virkede ogsaa paa dem og bibragte dem særlige Gaver i en særlig Hensigt. Det maa synes meningsløst for enhver at tale om en Person som værende i flere Hundrede Personer, men mange føler sig tvungne til at sige saa, paa Grund af deres uskriftsmæssige Teori. Enhver intelligent Person maa her tænke paa Guds Kraft eller Indflydelse i disse Mænd, hvor ivrigt de end si er, at det var en Person, som blev udøst i en Skare Personer.

3. »Men Peter sagde: Annanias! Hvorfor har Satan fyldt dit Hjerter, at du skulde lyve mod den Hellig-Aand og beholde noget af Agerens Værdi for dig selv?« (Ap. G. 5, 3). Satan havde fyldt Annanias's Hjerter med sin Begærligheds Aand. Gud havde fyldt Peter med sin Aand, og en af de Aandens Gaver, der var givet Peter, var den Gave at kunne »bedømme Aander« (1 Kor. 12, 10).

I Vers 3 siges han at have løjet imod den Hellig-Aand (Guds Aand eller Sind) og i Vers 5 siges det at være mod Gud. Tanken er den samme og viser, at Benævnelsen Hellig-Aand er et Udtryk for Guds Sind, hvadenten det er i Faderen selv eller i Hans Repræsentanter og Redskaber.

4. »Men Peter sagde til hende: Hvorfor er I dog bleven enige om at friste Herrens Aand« (Ap. G. 5, 9). Ligesom med Annanias, saaledes med hans Hustru, det blev ikke regnet som om de løj mod Peter og Menigheden som Mennesker, men mod Gud, hvis Redskab og Repræsentant Peter var gennem Aanden.

5. »Men hvo der taler mod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende«. Matt. 12, 32. Læs Sammenhængen — Jesus havde netop udøvet Guds Kraft ved at kaste en Dæmon ud. Farisæerne saa Miraklet og kunde ikke nægte det; men for at forringe dets Betydning sagde de, at det var ved Djævelens Kraft, at Han havde uddrevet Dæmonen og ikke ved Guds Kraft. Men i sit Svar paastod Jesus, at Han uddrev Dæmonen ved Guds Aand [Indflydelse eller Kraft] (Vers 28). Saa bebrejder Han dem, at de er saa ondskabsfulde — en Slægt af Øgleunger, saa fastvoksede i deres Partis Overleveringer, at deres Øjne var forblindede overfor selv den aller simpleste Tankegang. Det var saa tydeligt og klart, at den Kraft, som modstod og uddrev det onde, maatte være god, at de ikke havde nogen Undskyldning for at tilskrive Satan den. De kunde og vilde blive frit tilgivne for at antage, at Han som et Menneske var en Bedrager og at de bespottede Ham; men de var helt uden Undskyldning for den grove Fordomsfuldhed, som tilskrev Satan en saadan god Gerning. Denne deres Synd vilde ikke være iblandt dem, der blev tilgivne. Den maatte straffes; den vil hverken blive tilgivet i dette Liv og heller ikke i det næste — den tusindaarige Tidsalder; dette tyder paa mere end Adamitisk Fordærvelse og maatte have Tugtelse (Se »M—D« 5te Bind Side 292—296 og »Vagt-Taarnet« Dec. 1904).

6. »Men Aanden sagde til Filip: Gak frem og hold dig til denne Vogn!« Ap. G. 8, 29. Vi ser ikke heri noget, som gør Fordring paa Tanken om en anden Gud. Vi mener, at Guds Aand eller Indflydelse kunde tilkendegive dette for Filip paa flere forskellige Maader. Paa hvilken Maade han blev paavirket er ikke angivet. Det er uden Betydning for os.

7. »Aanden sagde til ham: Se, tre Mænd leder efter dig« Ap. G. 10, 19. Vi anvender den samme Kritik overfor denne Indvending som overfor den forrige. Det er uden Betydning, hvorledes Guds Kraft eller Aand gav Peter denne Underretning; maaske den som en inspireret Tanke kom til hans Sind — maaske bibragt ved Mændenes Stemmer og de tre Visioner (Syner).

8. »Den Hellig-Aand sagde: Udtager mig dog Barnabas og Saulus til den Gerning, til hvilken jeg har kaldt dem« Ap. G. 13, 2. Det siges os ikke, paa hvilken Maade den hellige Aand sagde eller angav, at disse to særligt skulde udtages. Det er dog rimeligt nok, at de blev »kaldte« og »udtagne« af den hellige Aand paa lignende Maade som alle Guds sande Tjenere nu bliver »kaldte« og »udtagne«. Alle fuldt indviede — af Aanden avlede — Guds Børn er kaldt til at prædike, hver efter sine Evner. Aanden siger til os alle, »Hvorfor staar i ledige Gaar ogsaa I hen i Vingaarden«. Men hvor Nogen i Forsamlingen har særlig Evne som Lærer og til at udlægge Guds Ord, er denne særlige Evne anerkendt som et særligt Kald til mere offentlig Deltagelse i Prædikeembedet — som et Kald fra den hellige Aand. Hvor Paulus taler om sit Kald til Prædikeembedet (Gal. 1, 1) omtaler han sin Autoritet som stammende fra Faderen og Sønnen, men taler slet ikke om Aanden, hvilket vilde være uundskyldeligt, dersom Aanden var en Person, og i Virkeligheden selve den Person, som bogstaveligt satte ham til Embedet. Men det er konsekvent nok, naar vi betragter den hellige Aand som den hellige Indflydelse, der udgaar fra Faderen og Sønnen eller begge i Forening, eftersom deres Vilje og Hensigter er ét. Gal. 1, 1 siger: »Paulus, Apostel, ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som oprejste Ham fra de Døde.«

9. »Thi det er den Hellig-Aands og vor Beslutning« o. s. v. Ap. G. 15, 28. Den Beslutning, der blev taget i denne Sag, syntes at være i Overensstemmelse med Menighedens Afgørelse og i Harmoni med Guds Vilje og Plan.

Jakob, som var Hovedtaleren ved dette Møde, giver Nøglen til Spørgsmaalet om, hvorledes man ved den Lejlighed udfandt, hvad der var Guds Vilje og Plan, og vi finder, at det er den samme Fremgangsmaade, som vi bruger den Dag i Dag. Han drager sine Slutninger fra Peters Erklæring om Guds Handlemaade med Kornelius; og fra en uopfyldt Profeti, som han citerer. Den Slutning, der blev draget derfra, modtog han og hele Menigheden som den hellige Aands Lære (læs omhyggeligt Versene 13—18).

10. »De blev hindrede af den Hellig-Aand fra at

tale Ordet i Asien«. Ap. G. 16, 16. Denne Tekst viser ligesom de andre paa ingen Maade, at den hellige Aand er en Person. Vi ved ikke, hvorledes Guds Kraft eller Indflydelse blev udøvet for at lede dem bort fra Asien, men maaske var det ved ugunstige Omstændigheder eller et Syn. Det gør intet til Sagen, hvorledes det skete, men det viser os, at Gud ledede Apostlene. En Fremstilling af en af Aandens Maader at lede dem paa er givet gennem Sammenhængen i Vers 9. »Et Syn viste sig om Natten for Paulus: Der stod en Mand fra Macedonien, som bad ham og sagde: Kom over til Macedonien og hjælp os!« Og straks efter at han havde Synet, søgte de straks at drage over til Macedonien, idet de sluttede, at Herren havde kaldt dem til at prædike Evangeliet for dem. Alle disse forskellige Handlemaader lærer os, at de Metoder, ved hvilke Gud lærte og ledte paa den Tid, ikke var saa forskellige fra dem, der nu bruges, som mange synes at tænke.

11. »Uden at den Hellig-Aand vidner i hver Stad og siger, at Baand og Trængsler venter mig.« Ap. G. 20, 23. Intet angiver her Tanken om en Person. Som et Eksempel paa, hvorledes Guds hellige Kraft underrettede Paulus, se Ap. G. 21, 4. 11. 14.

12. »Den Hjord, i hvilken den Hellig-Aand har sat eder som Opsynsmænd for at vogte Guds Menighed«. Ap. G. 20, 28. Paulus siger henvendende sig til Menigheden og ikke til Verden, »Aandens Aabenbarelse gives Enhver [i Menigheden] til det, som er nyttigt« — »Gud har sat Nogle i Menigheden, først Apostle, for det andet Profeter, for det tredje Lærere« o. s. v. »og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men Gud er den samme, som kraftig virker Alt i Alle« (1 Kor. 12, 6. 7. 28). Dette forklarer, hvorledes Gud udtager Personer til forskellige Stillinger, som Han anser for nødvendige for Menigheden. (Z—W—T. Juli 1882).

Den Hellig-Aands Vidnesbyrd.

(Sluttet.)

Det er forgæves, at vi søger at blive fyldt med hellig Aand, dersom vi ikke giver Agt paa den guddommelige Ordning, som er skaffet til Veje i denne Hensigt. Dersom vi forsømmer Guds Ord, forsømmer vi denne helliggørende Kraft; dersom vi forsømmer Bønnen, forsømmer vi en anden Forret og den Hjælp, som den bringer. Dersom vi forsømmer at samles med dem, som er Herrens Folk, og i hvem vi ser denne Aandens »Besegling«, vil vi gaa Glip af de Fordele og den Hjælp, som »hvert Lem yder« — indsluttende den Hjælp, som Gud har lovet Menigheden som et Hele, gennem forskellige Lemmer, som Han sætter i Legemet til at udlægge Ordet og derigennem erholde dets helliggørende Kraft eller Aand. — 1 Kor. 12, 25-28; Ef. 4, 16.

Formaningen »Bliver fyldte med Aanden« indbefatter derfor meget: det indbefatter, at vi maa gøre Brug af de forskellige Anordninger og Forsyninger, som Herren har gjort for vor aandelige Udvikling.